

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Grecu Ion în numele inculpatului și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 mai 2020, în cauza penală în privința lui,

Ursu Ivan XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 24.01.2017 – 14.05.2019

instanța de apel: 16.12.2019 – 26.05.2020

instanța de recurs: 04.08.2020 – 18.11.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința judecătorei Cahul, sediul Central din 14 mai 2019, Ursu Ivan a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal și în baza acestei legi, i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată XXXXX.

A fost încasat de la Ursu Ivan, în beneficiul părții vătămate XXXXX prejudiciul moral cauzat în urma infracțiunii în sumă de 15 000 (cincisprezece mii) lei.

În rest acțiunea civilă înaintată de XXXXX s-a respins ca neîntemeiată.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

A fost respinsă ca neîntemeiată cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la Ursu Ivan a cheltuielilor judiciare în beneficiul statului în suma de 1968 (una mie șazeci și opt lei) lei.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Ursu Ivan la data de 10 iulie 2016, aproximativ la ora 01:00, în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane, aflându-se într-un automobil de model „Opel Vectra”, parcat în apropierea satului XXXXX, raionul Cahul, urmărind

scopul de a săvârși un raport sexual prin constrângere fizică și psihică a persoanei, au dezbrăcat-o pe XXXXX de haine, ultima s-a opus acestor acțiuni, însă a fost lovită cu pumnul peste față de Ursu Ivan și a fost amenințată cu violența fizică, spunându-i că o vor duce în pădure și atunci va fi mai rău cu ea, după care au dezbrăcat-o și contrar voinței acesteia au săvârșit cu ea un raport sexual forțat în formă naturală.

Astfel, prin acțiunile sale, Ursu Ivan a comis infracțiunea prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit de două și mai multe persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

- avocatul Grecu Ion în numele inculpatului Ursu Ivan, prin care a solicitat admiterea cererii de apel și casarea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 mai 2019, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Ursu Ivan XXXXX să fie achitat.

- procurorul în Procuratura raionului Cahul, Cara Mihail, prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Central din 14 mai 2019 cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care: Ursu Ivan să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse cu închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A admite acțiunea civilă înaintată de partea vătămată XXXXX. A încasa de la Ursu Ivan, în beneficiul părții vătămate XXXXX prejudiciul moral cauzat în urma infracțiunii în sumă totală de 20000 lei. A încasa de la Ursu Ivan a cheltuielilor judiciare în beneficiul statului în sumă totală de 1968 lei.

3.1. În motivarea cererii de apel, avocatul Grecu Ion în numele inculpatului Ursu Ivan a menționat că:

- drept temei de recunoaștere a vinovăției inculpatului Ursu Ivan de către instanța de judecată a servit declarațiile părții vătămate XXXXX și a martorului Calin Carolina, instanța menționând în acest sens: „Temeiuri de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate și a martorului Calin Carolina instanța nu are, or acestea poartă un caracter coerent și consecutiv, confirmă obiectiv prin materialul probator administrat la dosar”;

- în procesul-verbal de audiere a părții vătămate XXXXX din 10 iulie 2016, partea vătămată accentuează că după ce ea l-a împins pe Ursu Ivan, el a lovit-o cu pumnul peste față, iar fiind audiată în ședința de judecată, a declarat că ea nu a fost lovită ci doar izbită, și chiar a declarat că nu a primit careva leziuni corporale;

- „obiectivitatea” și „consecutivitatea” declarațiilor se mai „confirmă” și prin faptul că partea vătămată fiind audiată în cadrul urmăririi penale, în cadrul confruntării și în ședința de judecată a declarat că ea nu i-a zis nimic în acea seară lui Eremia Vitalie, a doua zi s-a trezit tocmai la ora 11:00, s-a dus acasă și tocmai după amiază la sunat pe Vitalie și i-a zis că a fost violată. Martorul Eremia Vitalie fiind audiat în calitate de martor, la data de 11 iulie 2016 de asemenea a declarat că XXXXX la telefonat tocmai a doua zi și i-a zis că a fost violată”;

- în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că Ursu Ivan nu a săvârșit infracțiunea de viol, ci a întreținut un raport sexual firesc cu consimțământul lui XXXXX, care a dorit a avea raportul sexual. Indică că a avut loc o relație sexuală benevolă între învinuit și partea vătămată, iar a doua zi tocmai la ora 11, după ce a dormit la Eremia Vitalie și a plecat acasă, ia sunat acestuia și i-a comunicat că a fost violată, după care la orele 21:00 a depus plângere la inspectoratul de poliție;

- în urma celor supra indicate se impune concluzia că lipsește o bănuială rezonabilă că Ursu Ivan ar fi făptuitorul infracțiunii imputate;

- aprecierea eronată și superficială a circumstanțelor cauzei penale de către instanța de judecată duce la încălcarea drepturilor inculpatului și anume la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 §1 al Convenției CEDO;

- concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Vinovăția trebuie să se întemeieze pe probele admisibile, concludente și pertinente. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile Codului de procedură penală, se interpretează în favoarea inculpatului.

3.2. În motivarea cererii de apel, procurorul în Procuratura raionului Cahul, Cara Mihail a menționat că:

- instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate potrivit art. 101 din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului;

- instanța de judecată ilegal a respins solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea în contul statului de la inculpat a cheltuielilor de judecată suportate în cadrul urmăririi penale, care au fost suportate de stat și care au fost necesare pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și aceste cheltuieli se plătesc din sumele alocate de stat;

- în ședința de judecată acuzatorul de stat a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare de la inculpat în beneficiul statului, în valoare de 1968 lei - cheltuieli suportate în legătură cu efectuarea expertizelor;

- statul și-a onorat obligația de a demonstra vinovăția persoanei, prin acțiuni de procedură legală, iar pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal a suportat cheltuieli, care, raportate la prevederile art. 227 Cod de procedură penală, se încadrează în noțiunea de cheltuieli judiciare.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 mai 2020 a fost respins apelul declarat de avocatul Ion Grecu în numele inculpatului Ursu Ivan XXXXX. A fost admis apelul declarat de procurorul în Procuratura raionului Cahul Mihail în partea ce ține de încasarea cheltuielilor judiciare, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care: a fost încasat de la Ursu Ivan în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în mărime de 1968 lei. În rest sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, la soluționarea chestiunii cu privire la încasarea sau neîncasarea din contul inculpatului Ursu Ivan a cheltuielilor judiciare, ce țin de efectuarea expertizelor judiciare, instanța de fond făcând trimitere la normele legale, a omis de a indica la care anume articole intenționează de a face trimitere și a omis faptul că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018 (publicată în Monitorul Oficial cu nr.40-47 art.108 din 09 februarie 2018), a fost abrogat alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală, care prevedea că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Instanța de apel a constatat că, dispunând respingerea cererii procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare suportate la efectuarea rapoartelor de expertiză medico-legale, ca neîntemeiate, instanța de fond nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile legislației procesual penale, adoptând o soluție pripită.

Instanța de apel a notat că, la emiterea sentinței de către instanța de fond urma a se ține cont de prevederile art.143 Cod de procedură penală, care urma a fi interpretată ținându-se cont de modificări operate prin Legea nr.316 din 22 decembrie 2017, în vigoare 09 februarie 2018.

Cât privește solicitarea apelantului cu privire la admiterea acțiunii civile înaintate de partea vătămată XXXXX și încasarea prejudiciului moral cauzat în sumă de 20000 lei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a motivat amplu decizia luată cu privire la mărimea prejudiciului moral ce urmează a fi achitată de inculpat părții vătămate și a estimat-o astfel la suma de 15000 lei.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond în mod just a aplicat la caz prevederile art. art. 219, 220 Cod de procedură penală și art. art. 1398, 1422, 1423 Cod civil (în vigoare la data comiterii infracțiunii) și întemeiat a conchis că „despăgubirile pentru prejudiciul moral trebuie să fie juste, raționale și echitabile, adică trebuie stabilite ca să asigure efectiv o compensare suficientă, dar nu exagerată, fiind menținut echilibrul între daunele efectiv cauzate și suma acordată”, iar partea vătămată la rândul său nu a „prezentat probe concludente, care ar demonstra faptul pricinuirii prejudiciului moral deosebit, întinderea suferințelor psihice suportate de acesta și gravitatea acestor suferințe în quantumul solicitat”.

Cu referire la apelul înaintat de reprezentantul inculpatului Ursu Ivan XXXXX, avocatul Grecu Ion, instanța de apel a menționat că, urmărirea penală și judecata în primă instanță s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege și, respectiv, nu s-au constatat încălcări care atrag nulitatea probelor administrate și a actelor procedurale efectuate.

Instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatului Ursu Ivan de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, s-a stabilit atât în cadrul urmăririi penale, examinării dosarului de prima instanță, cât și în cadrul examinării apelului, fiind dovedită prin probele anexate la materialele cauzei, care au fost cercetate atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, faptele lui conținând în întregime semnele calificative ale infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a stabilit că, instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept, circumstanțele cauzei cu referire la latura penală, just a încadrat acțiunile inculpatului Ursu Ivan ca constituind fapta penală prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal – violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit de două și mai multe persoane, așa cum inculpatul Ursu Ivan, la data de 10 iulie 2016, aproximativ la ora 01:00, în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane, aflându-se într-un automobil de model „Opel Vectra”, parcat în apropierea satului XXXXX, raionul Cahul, urmărind scopul de a săvârși un raport sexual prin constrângere fizică și psihică a persoanei, au dezbrăcat-o pe XXXXX de haine, ultima s-a opus acestor acțiuni, însă a fost lovită cu pumnul peste față de inculpat și a fost amenințată cu violența fizică, spunându-i că o vor duce în pădure și atunci va fi mai rău cu ea, după care au dezbrăcat-o și contrar voinței acesteia au săvârșit cu ea un raport sexual forțat în formă naturală.

Instanța de apel a stabilit că, în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal. A analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură

penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, veridicității și coroborării, just stabilind vinovăția inculpatului Ursu Ivan în comiterea infracțiunii imputate prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Instanța de apel a notat că, deși partea apărării pledează pentru nevinovăția inculpatului Ursu Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, respectiva poziție a fost combătută prin probele cercetate pe parcursul procesului penal, care formează un ansamblu probatoriu, prin care se dovedește pe deplin vinovăția inculpatului, fiind totalmente combătute argumentele invocate în cererea de apel depusă de reprezentantul inculpatului Ursu Ivan, avocatul Grecu Ion.

Instanța de apel a apreciat alegațiile apelantului cu privire la faptul că instanța de fond incorect a admis ca temei de recunoaștere a vinovăției inculpatului Ursu Ivan declarațiile părții vătămate XXXXX și a martorului Calin Carolina, apreciindu-le ca fiind coerente, consecvente și obiective, ca neîntemeiate, or, declarațiile acestora au fost apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și s-au dovedit de instanță ca fiind veridice, iar cele declarate de inculpat au fost corect apreciate ca o formă de eschivare de răspundere pentru infracțiunea săvârșită.

Instanța de apel a notat că, soluția instanței de fond în latura pedepsei este întemeiată, la stabilirea căreia s-a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal, care prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

Cât privește alegațiile apelantului avocatul Grecu Ion în interesele lui Ursu Ivan XXXXX cu privire la faptul că „în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că Ursu Ivan nu a săvârșit infracțiunea de viol, ci a întreținut un raport sexual firesc cu consimțământul lui XXXXX, care a dorit a avea raportul sexual”, instanța de apel a respins ca neîntemeiate, or, acestea nu corespund realității și se combat prin probele anexate la materialele cauzei (f.d.230 Vol.I).

Instanța de apel a concluzionat ca fiind lipsite de adevăr concluziile reprezentantului apelantului cu privire la faptul că „este clar faptul că nu a avut loc careva acțiuni de viol, ci o relație sexuală benevolă”, și o percepce ca pe o poziție de apărare a acestuia în interesul inculpatului Ursu Ivan.

Instanța de apel cu referire la argumentele apelantului cu privire la lipsa leziunilor corporale la partea vătămată, constatat prin raportul de expertiză medico-legală din 11 iulie 2016, a menționat că lipsa acestora nu probează faptul că XXXXX nu a fost lovită în realitate, deoarece din declarațiile ei reiese că a fost totuși agresată fizic. Mai mult ca atât, lipsa

leziunilor pe toate organele părții vătămate după cum a indicat avocatul apelantului, nu exclude acțiunile infracționale ale lui Ursu Ivan, or acesta, prin constrângere psihică și anume amenințare că o va duce pe XXXXX în pădure și o va ucide acolo, a impus-o pe ultima să întrețină cu el un raport sexual forțat, ceea ce vine în contradicție cu argumentele părții apărării.

Instanța de apel a notat că, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 529 din 11 iulie 2016 inculpatul Ursu Ivan a avut excoriație pe piept cu o vechime de 1-2 zile înainte de examen (f.d. 44, Vol. I). Din declarațiile martorului Marcu Gheorghe tot reiese că el nu exclude apariția excoriației în procesul indicat (f.d. 63-64, Vol. 2). Partea vătămată XXXXX la fel a indicat că l-a zgâriat pe piept Ursu Ivan.

Instanța de apel a ajuns la concluzia că, leziune corporală inculpatul Ursu Ivan a primit în rezultatul acțiunilor sale infracționale, și această excoriație a fost aplicată de către partea vătămată în timpul opunerii rezistenței, ci nu de către Bagrin Maria, declarațiile căreia vin în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Cu referire la acțiunile părții vătămate după ce a avut loc incidentul, precum că a dormit la Eremia Vitalie, s-a scaldat și nu i-a povestit deodată despre cele întâmplate și adresarea la poliție la orele 21:00, instanța de apel a constatat ca fiind irelevante cauzei și aceste acțiuni nu influențează veridicitatea declarațiilor părții vătămate XXXXX, deoarece la acel moment ea era frustrată.

Instanța de apel a concluzionat că, instanța de fond a pronunțat o sentință de condamnare stabilind o pedeapsă echitabilă, iar alegațiile apelantului precum că „lipsește o bănuială rezonabilă că Ursu Ivan ar fi făptuitorul infracțiunii imputate” au fost respinse ca neîntemeiate, deoarece potrivit declarațiilor martorului Călin Carolina, partea vătămată după ce „a revenit în urma celor întâmplate, era cu cămașa ruptă, tremura și plângea și nu a vrut să spună nimic”, faptul dat corespunde și cu declarațiile părții vătămate însuși și a probelor.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- avocatul Grecu Ion în numele inculpatului, prin care invocând în calitate de temeiuri prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 6), 8)* Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei cu pronunțarea unei noi decizii prin care inculpatul Ursu Ivan să fie achitat;

- inculpatul Ursu Ivan, prin care a care și-a exprimat dezacordul cu soluția adoptată;

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Grecu Ion în numele inculpatului, a menționat că, în acțiunile condamnatului, nu au fost

întrunite elementele infracțiunii, deoarece drept temei de recunoaștere a vinovăției inculpatului Ursu Ivan de către instanța de judecată au servit declarațiile părții vătămate XXXXX și a martorului Calin Carolina, instanța, menționând în acest sens: „temeiuri de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate și a martorului Calin Carolina instanța nu are, or acestea poartă un caracter coerent și consecutiv, confirmă obiectiv prin materialul probator administrat la dosar.”

- a relatat că declarațiile făcute în instanță de către partea vătămată și martorul Calin Carolina, nu sunt consecutive și obiective așa cum a menționat instanța;

- probele la care s-a referit instanța: procesul verbal de audiere a părții vătămate XXXXX din 10.07.2016, ultima accentuează că după ce ea l-a împins pe Ursu Ivan, el a lovit-o cu pumnul peste față, iar fiind audiată în ședința de judecată aceeași parte vătămată declară că ea nu a fost lovită, *ci doar izbită*, mai mult ca atât ea a declarat că *nu a primit careva leziuni corporale*;

- fiind audiată în calitate de martor în ședința de judecată Calin Carolina a declarat că până a veni XXXXX la Vitalie Eremia acasă, XXXXX la telefonat și plângea că băieții cu care a rămas și-au bătut joc de ea, după care Vitali s-a dus și a luat-o. De asemenea martorul în ședința de judecată a declarat: „XXXXX era cu hainele rupte, plângea și tremura. Ea a zis că și-a bătut joc de ea, i-au rupt hainele, au violat-o. A zis că a lovit-o strașnic. *Nu a zis cine a bătut-o*. Ea a zis că a violat-o doi, *numai unul nu a făcut nimic*. XXXXX avea vânătăi pe picioare”;

- partea vătămată fiind audiată în ședința de judecată a declarat că ea nu i-a zis nimic în acea seră lui Eremia Vitalie, a doua zi s-a trezit tocmai la ora 11.00, s-a dus acasă și tocmai după amiază la sunat pe Vitalie și ia zis că a fost violată. Martorul Eremia fiind audiat în calitate de martor, la 11 iulie 2016 de asemenea a declarat că XXXXX l-a telefonat tocmai a doua zi și ia zis că a fost violată;

- din declarațiile date de partea vătămată și martor, se constată că aceste declarații sunt diametral opuse, iar declarațiile martorului Calin Carolina se combat și prin raportul de examinare medico-legală nr. 527 din 11.07.2016 prin care s-a concluzionat: „în urma examinării medico-legale la cet. XXXXX s-a constatat: vizual leziuni corporale pe corp, organe genitale, cavitatea bucală, anus nu-s”;

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor din cererea de apel, prin prisma probatoriul cauzei penale, deoarece asupra acestor circumstanțe invocate, instanța de apel fără a intra în esența apelului și a probatoriului din dosar: contrar art. 101, 400-419/1 CPP;

- în descriptivul deciziei: „deși partea apărării pledează pentru nevinovăția inculpatului Ursu Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. 2) lit. c) Cod penal, totuși constată că respectiva poziție este combătută prin probele cercetate pe parcursul procesului penal, care formează un ansamblu probatoriu, prin care se *dovedește pe deplin vinovăția* inculpatului, fiind totalmente combătute argumentele invocate în cererea de apel depusă de reprezentantul inculpatului Ursu Ivan, avocatul Grecu Ion”;

- instanța de apel nu a analizat probele anexate la dosar, or simpla analiză scotea la iveală că partea vătămată declară total diferit de martorul învinuirii, dar raportul de expertiză stabilește *lipsa cărorva leziuni* caracteristice violului;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că Ursu Ivan nu a săvârșit infracțiunea de viol, ci a întreținut un raport sexual firesc cu consimțământul lui XXXXX, care a dorit a avea raport sexual;

- încercând în urma probelor de a restabili evenimentele petrecute, este clar faptul că nu a avut loc careva acțiune de viol, ci o relație sexuală benevolă între învinuitul Ursu Ivan și XXXXX, care după ce a întreținut raportul sexual benevol l-a telefonat pe Eremia Vitalie și ia comunicat că va dormi la el. Ajungând la Vitalie Eremia, ultima a făcut baie și s-a culcat, trezindu-se tocmai la 11 ziua;

- plecând din satul XXXXX în orașul Cahul, ultima nu se adresează la Inspectoratul de Poliție, ci se deplasează în satul Cotihana, după care își aduce aminte tocmai după amiază că nu i-a spus lui Vitalie Eremia că a fost „violată”, hotărând în acest sens să-l telefoneze, după care la ora 21.00, a depus plângere la Inspectoratul de Poliție, accentuând că ia fost cauzat un prejudiciu fizic și moral. În urma adresării la IP Cahul s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale, la care nu s-a depistat nici o leziune pe toate organele părții vătămate, dar în plângere a menționat că a fost violată de trei persoane împotriva voinței ei și care a fost lovită cu pumnul în față de Ursu Ivan;

- instanța de apel a examinat cauza în absența părții vătămate, care urma să-i fie asigurată prezența în ședința de judecată, mai mult ca atât că în apelul declarat s-a făcut referire la divergențele între declarații;

- instanța de apel, fără a examina cauza sub toate aspectele, încălcând dreptul la un proces echitabil, fără a analiza probatoriul la dosar, ne expun induse asupra deficiențelor comise în prima instanță și invocate în apel, în absența părții vătămate care urma să facă explicații în cadrul instanței de apel, încălcând dreptul la un proces echitabil consfințit în art. 6 CEDO, au

determinat soarta condamnatului Ursu Ivan de a se afla în izolare pe parcurs a 5 ani;

- instanța nu s-a expus asupra temeiurilor invocate, ne luând în considerație că a relatat gravele încălcări, comise în cadrul procesului penal în care inculpatul Ursu Ivan a fost judecat.

5.2. În motivarea recursului ordinar, inculpatul Ursu Ivan, a menționat că:

- au fost încălcate prevederile art.8, 9, 20, 24, 158 și 164 CPP;
- expertiza medico- legală, nu a confirmat declarațiile părții vătămate;
- cauza nu a fost judecată în mod echitabil și imparțial.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, pe marginea recursului declarat, procurorul S.Crijanovschi, a depus referință invocând că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, decizia atacată conține motive legale pe care se întemeiază soluția, iar în asemenea circumstanțe se constată inadmisibilitatea recursurilor ca fiind neîntemeiate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente:

7.1. *Cu referire la recursul declarat de către avocatul Grecu Ion în numele inculpatului.*

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că titularul acestuia invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6), 8), alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Așadar, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera

de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În atare situație, Colegiul penal respinge ca nefondate alegațiile recurentului și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

Așadar, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că *instanța de apel nu a analizat probele anexate la dosar, or simpla analiză ar putea scoate la iveală că, partea vătămată a declarat total diferit de martorul învinuirii, dar și raportul de expertiză nu a stabilit cărorva leziuni caracteristice violului*, semnalându-se astfel nerespectarea cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, care prevăd că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, precum și instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Tot aici, urmează să se rețină, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de menținere a sentinței, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a casa sentința primei instanțe și a pronunța o nouă hotărâre.

Contrar aserțiunilor avocatului Grecu Ion în numele inculpatului, precum că, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că inculpatul Ursu Ivan nu a săvârșit infracțiunea de viol, ci a întreținut un raport sexual firesc cu consimțământul lui XXXXX, care a dorit a avea raport sexual, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului, remarcă că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv și a cercetat materialele dosarului, adoptând în consecință o soluție corectă.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel s-a expus asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel, motivându-și decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la admitere apelului declarat de către inculpat, cu casarea sentinței atacate, precum a fost expusă mai sus în pct. 4.1, al prezentei decizii. Deși autorul recursului invocă prezența gravelor încălcări în cadrul procesului de judecată, făcând trimiterea la practica CEDO, acesta a evitat expunerea concretă și clară care anume sunt erorile pretins a fi admise de către instanțele de judecată.

Totodată, raportat la criticile recurentului, Colegiul constată că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Astfel, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu se analizează conținutul mijloacelor de probă, nu se dă apreciere materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atribuțiile exclusiv al instanțelor de fond.

În speța deferită judecării, Colegiul penal consemnează că instanța de apel, verificând cele imputate lui Ursu Ivan, a conchis corect că au fost acumulate și prezentate instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii.

Cu referire la incidența în speță a temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocată de recurent, Colegiul penal lecturând lucrările cauzei nu a constatat careva erori comise de către instanța de apel prin prisma respectivului temei.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale

infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Astfel, din textul recursului rezultă, că în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina lui Ursu Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, astfel instanța de apel la condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal după semnele calificative: violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, săvârșit de două și mai multe persoane.

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Ursu Ivan în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului Ursu Ivan a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță, în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Opozant criticilor invocate de recurent la acest capitol, precum că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, Colegiul penal menționează, că instanța de apel a descris clar constatarea vinovăției inculpatului, care a fost probată integral prin mijloacele de probă prezentate de către procuror care au fost apreciate de instanță ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, acestea fiind cercetate în ședința judiciară a instanței de apel, consemnate în procesul verbal și analizate de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate.

Față de lucrul judecat, Colegiul penal constată motivarea amplă și temeinică a soluției emise prin prisma procesului de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Ursu Ivan, astfel Colegiul penal conchide asupra faptului că

hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct. 4.1 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-a însușit-o și a cărei reluare nu se mai impune.

Mai mult ca atât, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Instanța de recurs rezumă că, totalitatea argumentelor invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel.

7.2. Cu referire la recursul declarat de către inculpatul Ursu Ivan.

Lecturând textul recursului ordinar declarat de către inculpatul Ursu Ivan, Colegiul penal constată că nu s-a indicat expres nici unul dintre temeiurile pentru declararea recursului prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs critică decizia instanței de apel, în partea ce ține de nedemonstrarea vinovăției și dreptul la un proces echitabil art.6 CEDO.

În speță, Colegiul penal constată că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin.(1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel declarată în raport cu soluția primei instanțe, argumentelor apelantului și a materialului probator, cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Colegiul penal reiterează că, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor

invocate în apel, decizia atacată conținând temeiurile de fapt și de drept și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal reține, că instanța de apel verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma cercetării coroborate a probelor, care la rândul său au servit ca temei pentru soluționarea chestiunilor de fapt pe care se sprijină soluția dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia adoptată.

Mai mult, instanța de apel a luat în considerație inclusiv argumentele inculpatului expuse în această privință.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, subsidiar verificând materialele dosarului specifică faptul că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile de către instanța de apel, pe care Colegiul penal le însușește din motivul temeiniciei și argumentării acestora, chestiune ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal, suplimentar, menționează și faptul că pedeapsa stabilită, corespunde și prevederilor Recomandării Comitetului de Miniștri referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate, adoptate la 19 ortombrie 1992, aceasta fiind corespunzătoare sancțiunii și totodată proporțională gravității infracțiunii comise, precum și situației personale a făptașului.

Din considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului conform prevederilor legale, în consecință impunându-se dispunerea inadmisibilității recursurilor ordinare declarate la caz, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Grecu Ion în numele inculpatului și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 26 mai 2020, în cauza penală în privința lui *Ursu Ivan XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 14 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda